

Aino Saarinen etsi väitöskirjassaan syitä heikentyneisiin oppimistuloksiin. Tutkimuksen tulokset aiheuttivat kohun jo kaksi vuotta ennen väitöstä. Mitä oikein tapahtui?

TEKSTI PÄIVI ÄNGESLEVÄ KUVITUS JUSSI KAAKINEN KUVA JONNE RÄSÄNEN

VÄÄRÄ TULOS

A

ino Saarin puhelin soi.

Helsingin Sanomien toimittaja tahtoi haastattelun. Hän oli käynyt suomalaisen lääkäriseuran Duodecimin tilaisuudessa, jossa psykologian emeritaprofessori Liisa Keltikangas-Järvinen oli puhunut koulutuksen tasa-arvosta ja viitanut Saarin tulevaan väitöskirjaan.

Saarinen ei halunnut puhua. Oli marraskuu 2018, ja liian aikaista. Tutkimus oli käytännössä valmis, mutta se oli vasta lähetetty vertaisarvioitavaksi.

Toimittaja ei antanut periksi. Uutinen tulisi, suostuisi Saarin tai ei.

Saarinen tunsikin olevansa ahtaalla. Hän oli 25-vuotias tohtori psykologiasta ja lääketieteestä ja väittelisi kolmannen kerran Helsingin yliopiston kasvatustieteellisestä tiedekunnasta.

Hän kysyi neuvoa väitöstyönsä ohjaajalta Keltikangas-Järviseltä, jolta oli myös pyydetty haastattelua. Tämä kannatti puhumista, samoin toinen tuttu professori.

Lopulta Saarin suostui.

Uutinen Helsingin Sanomissa (18.11.2018) alkoi otsikolla "Tutkimus paljastaa: Koulujen uudet menetelmät heikentävät oppimista merkittävästi" ja jatkui tekstillä "Suomalaisen peruskoulun tasa-arvo on vaarassa, sanoo psykologian professori emerita Liisa Keltikangas-Järvinen".

Suomessa tuollaiset sanat olivat tulenarkaa tavaraa.

2000-luvun alussa Suomea oli ylistetty koulutuksen ihme-
maaksi, jossa perhetausta ei juurikaan vaikuttanut oppimistuloksiin. 2010-luvulla se oli "entinen Pisa-mestari", sillä oppimistulokset koululaisten kansainvälisissä testeissä olivat romahtaneet. Lapset vähän koulutetuista ja vähävaraisista perheistä pärjäsivät koulussa aiempaa heikommin.

Toimittajat penäsivät haastatteluita. Niihin Saarin suostui vain pakon edessä. Sellaisia olivat tilanteet, joissa hänelle todettiin, että "juttu tehdään joka tapauksessa, ja saat itse päättää, tuleeko siihen virheitä" tai pelkästään "kritisoijan näkemyksiä".

Syitä oli etsitty. Aino Saarin tarjosi uuden näkökulman.

Hän oli käynyt läpi vuosien 2012 ja 2015 Pisa-aineistoa ja poiminut niistä yli viisituhatta 15-vuotiaasta tyttöä ja poikaa. Sen jälkeen hän oli tutkinut, onko varhaiskasvatuksella ennen esi-koulua, koulujen digitaalisuuden lisääntymisellä ja itseohjautuvilla oppimismenetelmillä yhteyttä 15-vuotiaiden heikompisiin oppimistuloksiin.

Tulokset viittasivat siihen, että digitaalisuus ja itseohjautuvuus heikensivät oppimistuloksia, erityisesti riskiryhmiin kuuluvilla oppilailla.

Varhaiskasvatuksella eli päivähoidolla ei taas ollut yhteyttä oppimistuloksiin. Siinäkin Saarin soihaisi muurahaispesään, sosiaalipolitiikan kuumaan kysymykseen "kumpi on lapsen kehityksen kannalta edullisempaa, päivähoito vai kotihoito?"

HS keskittyi uutisessaan vain koulujen uusiin menetelmiin. Niistä Saarin totesi: "Mitä enemmän oppimiseen käytettiin digilaitteita, sitä heikompia oppimistulokset olivat kaikilla Pisa-testien osa-alueilla: matematiikassa, luonnontieteissä, lukemisessa ja yhteistyöhön perustuvassa ongelmanratkaisussa."

Ja Keltikangas-Järvinen: "Koululaisilta vaaditaan sellaista itseohjautuvuutta, omatoimisuutta ja vastuunottoa, johon läheskään kaikki peruskoululaiset eivät ole valmiita. Olemme luomassa yhteiskuntaa, jossa vanhempien käyttämä aika lapsen koulunkäyntiin näkyy suoraan koulumenestyksessä."

Saarin sähköposti ruuhkautui viesteistä.

Peruskoulujen opettajat kirjoittivat, ettei uusien opetusmenetelmien ongelmista saanut puhua eikä menetelmiä arvostella. Uusi opetussuunnitelma oli otettu käyttöön vuosina 2016–2018, ja opettajat kokivat, että heidän näkemyksensä eri menetelmien hyödyistä ja riskeistä oli sivuutettu.

Vanhemmat iloitsivat siitä, että vihdoinkin joku uskalsi avata suunsa.

Toimittajat penäsivät uusia haastatteluita. Niihin Saarin suostui vain pakon edessä. Sellaisia olivat tilanteet, joissa hänelle todettiin, että "juttu tehdään joka tapauksessa, ja saat itse päättää, tuleeko siihen virheitä" tai "pelkästään kritisoijien näkemyksiä".

Koulutustutkimuksen apulaisprofessori Juhani Rautopuro soitti Liisa Keltikangas-Järviselle ja ehdotti yhteistä tapaamista.

Rautopuro tunnettiin Pisa-tutkijana. Hän johti Jyväskylän yliopistossa tiimiä, joka toteutti Suomen osuuden kansainvälisistä arvioinneista. Aiemmin hän oli työskennellyt Opetushallituksen oppimistulosten arviointiyksikössä ja Kansallisessa koulutuksen arviointikeskuksessa (Karvi).

Kolmikko tapasi 27. marraskuuta Helsingissä. ▶

■ Aino Saarin soihaisi väitöskirjallaan suomalaista koulutuspolitiikkaa. Siihen hänelle kovat seuraukset.

Rautopuro keskusteli Saarisen kanssa koulujen uusista oppimismenetelmistä, digitaalisuudesta ja itseohjautuvuudesta, ja piti Saarisen väitöskirjaa kiinnostavana. Hän suostui alustavasti Saarisen väitöskirjan esitarkastajaksi, kun Keltikangas-Järvinen sitä kysyi.

Toiseksi esitarkastajaksi oli pohdittu **Jouni Välijärveä**, toista Pisa-tutkijaa ja koulutustutkimuksen professoria. Rautopuro lupasi kysyä Välijärveä, joka suostui.

Saarinen oli tyytyväinen esitarkastajiinsa.

Toukokuussa 2020 Aino Saarinen sai tietää, että väitöskirjan tieteelliset artikkelit oli hyväksytty julkaistaviksi, joten jäljellä olisi enää yhteenvedon kirjoittaminen. Tiedekuntaneuvoston kokous olisi kesäkuussa, ja Saarinen halusi kiirehtiä siihen, jotta väitöskirja etenisi esitarkastukseen.

Saarinen soitti kasvatustieteen professorille **Minna Huotilaiselle**, toiselle ohjaajalleen.

Huotilainen selitti, että väitöskirjan esittelyyn ja yhteenvedon kannattaisi lisätä lähdeviitteitä ”tiedekuntaneuvoston professoreiden tutkimuksiin, jotta väitöskirjaa ei pompotettaisi kokouksesta toiseen”.

”Piirit ovat pienet”, hän totesi.

Saarinen meni kotiin, googlasi professoreiden nimiä. Hän löysi pari sopivaa viitettä. Ne eivät riittä, Huotilainen totesi, sillä lähdeviitteitä pitäisi olla kymmeniä.

Saarinen soitti Liisa Keltikangas-Järviselle, joka ei voinut muuta kuin todeta, että Huotilainen tietää tiedekuntansa. Saarinen ryhtyi työhön. Hän keksi aasinsiltoja ja rönsyjä, joilla sai väitöskirjaansa parikymmentä ”pienen piirin” lähdeviitettä.

Huotilainen, tekniikan tohtori ja tunnettu aivotutkijana, oli kohtalaisen uusi professori kasvatustieteellisessä tiedekunnassa. Saarisen väitöskirja oli hänen ensimmäinen kasvatustieteen ohjaustyönsä, ja Saarisen tiimissä hän oli ainoa, jolla oli yhteys tiedekuntaan.

Käytävillä Huotilainen kuuli professoreiden tuhahtelun.

Arviot Saarisen väitöskirjasta, jota ei ollut edes tarkastettu, olivat pääosin tyrmääviä. Esimerkiksi johtopäätökset olivat turhan lennokkaita, tutkimuksen näyttö oli heikkoa tai Pisa-aineisto liian ongelmallinen oppimistulosten arviointiin.

Ensin *Helsingin Sanomat*, Yleisradion *Ykkösaamu*, MTV:n *Huomenta Suomi*, *Ilta-lehti*. Pyydetty esitys väitöskirjan tuloksista Helsingin yliopistossa.

Sitten hiljaisempi kausi, jolloin Aino Saarinen keskittyi tutkimustyöhönsä.

Vuonna 2019 *Ilta-Sanomat* ja eteläkorealaisen television haastattelu Suomen koulujärjestelmästä dokumenttielokuvaan. Talouslehti *The Economistin* toimittaja Lontoosta lensi Helsinkiin selvittääkseen, mihin Suomen Pisa-menestys oli kaatunut.

Kesällä 2020 *Yhteiskuntapolitiikka*-lehti lähetti Saarille kommentoitavaksi artikkelin ”Lasten päivähoitovalintojen yhteys Pisa-menestykseen”, jonka kirjoittajiin kuuluivat sosiaali- ja yhteiskuntapolitiikan professori **Heikki Hiilamo** ja sosiologian professori **Jani Erola**.

Kirjoittajat olivat tehneet uuden tutkimuksen Saarisen aineistosta.

Alkusanoissaan he viittasivat tutkimuksiin, joiden mukaan päivähoitolla oli lievästi myönteisiä yhteyksiä koulumenestykseen tai oppimiseen kotihoitoon verrattuna. Erola oli esimerkiksi osallistunut tutkimukseen, jonka mukaan alle kolmivuotiaana päivähoiton aloittaneet lapset kouluttautuvat pidemmälle kuin kauemmin kotihoitossa olleet lapset.

Uuden tutkimuksen tulos oli, että ”varhaiskasvatus ei ole yhteydessä ainakaan huonompiin oppimistuloksiin, pikemmin parempiin, mutta kovin suuria eroja ryhmien välillä ei ole”.

Saariselta pyydettiin vastinetta. Hän ihmetteli artikkelin ”virheitä etsivää sävyä” ja totesi, että kirjoittajat päätyivät ”odotetusti samaan lopputulokseen” eli siihen, ettei varhaiskasvatus onnistu tasoitamaan myöhempiä oppimiseroja.

Hiilamon ja Erolan uusintatutkimus oli Saarisesta kuin toinen esitarkastus.

Virallinen esitarkastus oli käynnissä. Syyskuussa 2020 Juhani Rautopuro ja Jouni Välijärvi jättivät yhteisen lausuntonsa, jossa he puolsivat väittelylupaa.

Helsingin *Sanomien* pääkirjoitus ”Tutkimus haastaa käsityksen päivähoitosta ja koulusta” ilmestyi 9. marraskuuta 2020, kolme päivää ennen väitöstilaisuutta.

Aino Saarinen oli kauhuissaan. Hän näki mielessään tulevat kohtaukset.

Sähköpostiviesti Rautopuroelta tuli välittömästi: ”Olen järkyttynyt. Olen lähettänyt lehteen pyynnön yhteydenotosta. Minun on pakko päästä avaamaan suuni myös väitöstilaisuuden lopussa. En olisi edes painajaisissani voinut kuvitella mitään tällaista.”

Rautopuro oli tehnyt äkkikäännöksen, eikä Saarinen tiennyt, miksi.

Hän välitti Rautopuron viestin kasvatustieteellisen tiedekunnan dekaanille **Johanna Mäkelälle**, koska pelkäsi väitöstilaisuutta. Mäkelä rauhoitteli Saaria.

Keskustelu sosiaalisessa mediassa kiihtyi. Professorit ruotivat ▶

Arviot Saarisen väitöskirjasta, jota ei ollut edes tarkastettu, olivat pääosin tyrmääviä. Esimerkiksi johtopäätökset olivat turhan lennokkaita, tutkimuksen näyttö oli heikkoa tai Pisa-aineisto liian ongelmallinen oppimistulosten arviointiin.

julkisesti Saarisen tutkimusta, vaikka väitös oli vasta edessä. Saarisen oli tullut ”HS:lle kohuotsikoita tarjoillut kaksoistohtori”, jonka tutkimustulokset olivat ”kohuväitteitä”.

Yle, *Iltalehti*, *Hufvudstadsbladet* ja Alfa-tv halusivat haastatella. *Yhteiskuntapolitiikka* julkaisi ennakkoon e-julkaisuna artikkelinsa, jota Saarisen kollega Helsingin yliopistosta kuvailla ”professoreiden hyökkäykseksi”, jossa on ”kaivamalla kaivettu epäkohtia”.

Rohkaisuakin tuli, kuten: ”Hienoa, että joku tohtii nostaa kisan pöydälle” ja ”virallisten totuuksien kyseenalaistaminen on vastarintaa”.

Päivää ennen väitöstilaisuutta tapahtui jotain ennenkuulumatonta. HS julkaisi Rautopuron ja Välijärven mielipidekirjoituksen otsikolla ”Ei voida väittää, että itseohjautuvuuden lisääminen opiskelussa heikentää oppimistuloksia”.

Saarinen oli järkyttynyt. Miksi esitarkastajat, jotka olivat puoltaneet väittelylupaa, arvostelivat HS:n pääkirjoitusta ja kävivät myös julkisesti hänen kimppeunsa?

Aino Saarinen oli syönyt huonosti.

Väitöstilaisuuden aamuna 12. marraskuuta hän oli pukenut ylleen tumman mekon, sukkahousut ja korkokengät. Olo oli turta. Silmät olivat kipeät valvomisesta, sillä neljänä edeltävänä yönä hän oli nukkunut yhteensä yhdeksän tuntia.

Osallistujien määrä salissa oli rajattu koronapandemian vuoksi, mutta sadat kuulijat osallistuiivat videon välityksellä. Myös vastaväittäjä, tietotekniikan professori **Juho Mäkiö** saksalaisesta Emden-Leerin korkeakoulusta osallistui etänä. Hän oli perehtynyt uusiin oppimismenetelmiin, erityisesti digitaalisuuteen.

Saarinen tunsu koheltavansa, kunnes rauhoittui.

Rautopuro kuunteli tilaisuutta etänä muttei avannut suutaan. Saarinen jaksoi kahvitilaisuuden. Kotona hän oikaisi itsensä sohvalle ja heräsi neljältä yöllä mekko päällään, korkokengät jalassa ja hiukset sekaisin.

Sähköpostiviesti Rautopuroilta 13. marraskuuta: ”Onnittelet väitöksestä. Kiitos myös positiivisesta palautteesta populistiohjelmassa televisiossa. Kivaahan se julkisuusvarmaan on.”

Saarinen oli ollut 11. marraskuuta toimittaja **Sanna Ukkolan** vieraana Alfa-tv:ssä.

Saarinen kiitti onnitteiluista. Seurasi sanailua, joiden jälkeen hän totesi, ettei näe aihetta jatkaa keskustelua. Rautopuro kuitasi: ”Olet oikeassa. Mitään syytä jatkokeskustelulle ei ole. Sanna Ukkola on luonnollisempi valinta.”

Saarinen ajatteli, ettei kuulisi enää Rautopurosta. Toisin kävi.

Väitöstilaisuuden jälkeen Saarinen sai tietää, että Rautopuro ja kaksi muuta kasvatustieteilijää olivat ottaneet Juho Mäkiöön yhteyttä ennen väitöstä. Mäkiö kertoi, että Rautopuron puhelu oli ollut niistä hämmäntävin. Rautopuro oli nostanut esiin Saarisen väitöskirjan heikkoja kohtia, joihin Mäkiön tulisi kiinnittää huomiota vastaväittäjänä.

Mäkiö kirjoitti Saarille: ”Pitäisin yhteydenottoa kriittisenä, koska hän toimi työsi esitarkastajana. Sävy ei välttämättä ollut painostava – vaikka lievää painostusta tunsinkin.”

Rautopuron motiivi jäi Mäkiölle hämäräksi. Ehkä Rautopuro epäili Mäkiön asiantuntemusta tai halusi vaikuttaa hänen näkemykseensä.

Mäkiö ei tosin muistanut tapausta, jossa esitarkastajat olisivat antaneet myönteisen lausunnon väitöskirjasta ja vastaväittäjä hylännyt sen.

Evoluutiobiologi **Tuomas Aivelon** blogi *Tiede*-lehdessä (16.11.2020) alkoi otsikolla ”Helsingin yliopiston kasvatustieteellinen tiedekunta nolasi itsensä”.

Siinä Aivelo pohti Aino Saarisen ”väitösprosessin omituisuuksia”, joista tosin tiesi vain julkisuuteen päätyneet käänteet. Hän esimerkiksi totesi, ettei muista tapausta, jossa esitarkastajat olisivat julkisesti kritisoineet väitöstä ennen väitöstilaisuutta.

Lisää omituisuuksia oli luvassa.

Saarinen halusi tohtorintutkintonsa ennen vuodenvaihdetta. Se oli mahdollista, sillä vastaväittäjän, kustoksen ja arvolausettoimikunnan kuului lähettää lausuntonsa kasvatustieteelliselle tiedekunnalle kahden viikon kuluessa väitöstilaisuudesta eli viimeistään marraskuun lopulla.

Lausuntoja ei kuulunut, joten Saarinen alkoi kysellä niistä.

Ensin tohtorikoulutuksesta vastaava koulutus suunnittelija kertoi, etteivät lausunnot ole tulleet. Sitten ne olivat kadoksissa. Hän myös vihjasi Saarille, että viestipalvelu Twitterissä käytiin kovaa keskustelua väitöskirjasta ja pohdittiin, ”ettei sitä ehkä hyväksytäkään”.

Saarinen otti yhteyttä Mäkiöön ja kysyi tämän lausunnon. Mäkiö vastasi: ”Tämäpä outoa. Minä olen lausuntoni ajoissa lähettänyt. Kiirehdin sen kanssa.”

Mäkiö lähetti lausuntonsa uudelleen. Kului vajaa vuorokausi, ja kaikki lausunnot löytyivät.

Saarisen julkinen kohtelu tuntui Mäkiöstä täysin kohtuuttomalta. Hän kirjoitti kasvatustieteellisen tiedekunnan dekaanille Johanna Mäkelälle ja varadekaanille **Mirjam Kallandille** kirjeen, jossa hän kertoi Rautopuron ja kahden muun kasvatustieteilijän yhteydenotosta.

Juhani Rautopuro haluaa kertoa, mitä oikein tapahtui.

Hän ja Jouni Välijärvi olivat esittäneet esitarkastuslausunnossaan muutoksia, joista Saarinen teki väitöskirjaansa osan, kuten tapana on. Rautopuro oli pettynyt. Hänen mielestään korjauksia ei tehty tarpeeksi, eikä ehdotuksia otettu ”oikeastaan vakavasti”.

Välijärvi ja hän olivat kuitenkin puoltaneet väittelylupaa, sillä olisi ollut ”kova teko painaa punaista nappia, sillä olihan väitöksessä ansionsakin”.

Sen jälkeen he olivat ”viskanneet pallon” kasvatustieteelliselle tiedekunnalle, joka tekee lopullisen päätöksen väittelylupasta. Rautopuron mielestä tiedekunnan olisi pitänyt ”ainakin miettiä, hyväksyykö se Saarisen väitöskirjan sellaisenaan”.

Hän toteaa, ettei tosin muista tapausta, jossa esitarkastajat olisivat antaneet myöntävän lausunnon väitöskirjasta ja tiedekuntaneuvosto hylännyt sen.

Mielipidekirjoituksesta Rautopuro ”viskaa pallon” *Helsingin Sanomille*, joka julkaisi väitöskirjasta pääkirjoituksen ennen väitöstilaisuutta. Se oli hänestä poikkeuksellista, ja siihen piti vastata. Lisäksi pääkirjoituksessa viitattiin väitöskirjan tuloksiin, joista ”kaikki ei pitänyt meidän (esitarkastajien) mielestä paikkansa”.

Rautopuro kertoo, että hän yritti ottaa yhteyttä myös Alfa-tv:n Sanna Ukkolaan, koska halusi tarkentaa asioita ”ihan toimittajalle itselleen”. Yhteystietoja ei kuitenkaan löytynyt.

Eräs arvostelijoihin kuulunut professori pyysi Saarista lähettämään tutkimustuloksensa nähtäväksi ennen niiden julkaisemista. Hänestä heidän päätelmänsä tulisi olla ”sopusoinnussa”, sillä ”on moraalitonta hämmäntää poliitikkoja ristiriitaisilla tutkimustuloksilla”.

Mäkiöön hän otti yhteyttä, koska tunsu velvollisuudekseen kertoa, mitä Saarisen työssä pitää ottaa huomioon. Rautopuro toteaa, ettei hän ”varsinaisesti vaikuttanut, painotin omaa näkemystämme, no, miten sen sitten tulkitseekin”.

Myöhemmin hän lisää, että halusi kertoa Mäkiölle kohusta väitöskirjan ympärillä.

Rautopuron mielestä olisi syytä pohtia sitäkin, sisälsikö väitöskirja ”agendan varhaiskasvatuksen aloitustyötä”. Hän viittaa väitöskirjan esipuheeseen, jossa Saarinen kiittää hypoteesista ohjaajaansa Liisa Keltikangas-Järvistä.

Aino Saarinen ei ymmärrä, miksi hänelle kävi näin.

Väitöskirjaa ei ollut edes tarkistettu, kun hänet oli leimattu mediassa ”yksinäiseksi sudeksi, joka esittää keksittyjä näkemyksiä”. Hänestä uutisotsikot kulkivat rataa ”Aino Saarinen sanoo näin, asiantuntijat (professorit) ovat eri mieltä”.

Saarinen kyllä tietää, että tieteeseen kuuluu väittely tutkimustuloksista, etenkin jos ne poikkeavat valtavirrasta. Tutkijan pitää silti kertoa tutkimustuloksensa eikä sitä, mikä kuulostaa kivalta tai aiheuttaa myönteisimmän vastaanoton sosiaalisessa mediassa.

Myös Liisa Keltikangas-Järvinen on ymmällään tapahtuneesta. Hänestä tunteet ja mielipiteet ovat nousseet tutkimustulosten rinnalle, mikä on tieteelle vaarallista.

”Tutkimustuloksia arvioidaan sen mukaan, sopivatko ne valitsevaan ajatteluun. Saarinen yhdisti tunnustetun ongelman eli heikentyneet oppimistulokset oppimismenetelmiin, joita kouluissa ajetaan vahvasti läpi. Yhteyttä ei hyväksytty, tulos leimattiin vääräksi, josta seurasi hyökkäys häntä vastaan.”

Juho Mäkiö toteaa, etteivät Saarisen tulokset poikkea kansainvälisistä tutkimuksista. Suomessa niiden olisi pitänyt herättää avointa ja rehellistä tieteellistä keskustelua. Jos tiedeyhteisö ei siihen pysty, yliopistojen uskottavuus näivettyy.

Suurin ongelma lienee se, että Saarinen osui yhteiskunnan kipupisteisiin.

Näin sanoo **Jari Lipsanen**, joka työskenteli Helsingin yliopiston psykometriikan yliopisto-opettajana ja tarkisti Saarisen analyysit. Niissä ei hänen mukaansa ollut virheitä.

”Varhaiskasvatus ja koulu herättävät voimakkaita tunteita, joita on vaikea tutkia keskiarvosalla ja jotka vaikuttavat poliittisiin päätöksiin. Kuten siihen, pitääkö varhaiskasvatus tehdä pakolliseksi, lakkautetaanko kotihoidontuki, mikä on oikea keskitie?”

”Ongelmana on, ettei päästä avoimesti keskustelemaan keskitiestä eli siitä, kuka hyötyy ja kenelle on haittaa. Ei edes siitä, puhutaanko lapsen vai yhteiskunnan edusta.”

Saarisen tutkimustulokset osuivat hetkeen, jolloin varhaiskasvatusta piti nostaa enemmän kuin kotihoitoa, olivathan tutkimukset osoittaneet sen hyödyn lapsen kehitykselle.

Ikävät soraäänit oli vaimennettava.

Saarille sanottiin, että ”opettajien saamiseksi digilaitteiden kannalle on nähty niin paljon vaivaa, että on edesvastuutonta horjuttaa heidän luottamustaan”.

Eräs arvostelijoihin kuulunut professori pyysi Saarista lähettämään tutkimustuloksensa nähtäväksi ennen niiden julkaisemista. Hänestä heidän päätelmänsä tulisi olla ”sopusoinnussa”, sillä ”on moraalitonta hämmäntää poliitikkoja ristiriitaisilla tutkimustuloksilla”.

Saarinen ei uskalla kertoa professorin nimeä.

Aino Saarinen on nykyisin 29-vuotias kehityspsykologian yliopistonlehtori Helsingin yliopistossa. Siksi hän suostui kertomaan, mitä kasvatustieteellisessä tiedekunnassa tapahtui.

Väitöskirjansa jälkeen hän on saanut paljon esiintymiskutsuja.

Muttei yhtäkään lausuntopyyntöä koulujen uusista oppimismenetelmistä tai varhaiskasvatuksesta eikä kutsua esimerkiksi Opetushallituksen koulutusta pohtiviin työryhmiin. Saarinen sanoo, että niiden alojen asiantuntijaksi hän ei kelpaa Suomesa.

Tutkimustyöhön hän suhtautuu edelleen intohimoisesti.

Pöytälaatikossa julkaisua odottaa tutkimus, joka liittyy varhaiskasvatukseen. Harmonisoitavaksi se ei kenellekään lähde, Aino Saarinen toteaa.

Uusi kohu lienee luvassa, sillä hän kuvailee tutkimustuloksia ”järisyttäväksi”. **SK**